

Curset de Sardanes

L'AGRUPACIÓ SARDANISTA DE GRANOLLERS s'ha ofert desinteressadament per a organitzar al nostre poble unes trobades per a aprendre a ballar sardanes.

Aquestes trobades —o curset— començaran la primera setmana del mes d'octubre i es faran dues vegades a la setmana, el dimarts i el dijous, de 9 a 10 del vespre. Uns joves de l'AGRUPACIÓ ensenyaran a ballar sardanes a aquells que no en saben i a perfeccionar-se a aquells que ja en tenen alguns coneixements. No es tracta, per tant —i això cal aclarir-ho— de crear una «colla» sardanística a Santa Eulàlia, sinó de fer arribar a tothom els coneixements i l'afició a la dansa folklòrica de Catalunya. El lloc de les trobades serà un local del restaurant «Santa Eulàlia», al costat de la gasolinera.

Aquest curset resta obert, com es pot suposar, a tothom —infants, joves i grans— sense cap restricció. Es faran els grups que convinguin segons les persones i llurs coneixements, i es donaran tota mena de facilitats perquè siguin molts, quants més millor, els qui es puguin beneficiar d'aquesta ocasió.

Deu anys enrera tot sovint ressonava a Santa Eulàlia el ritme de la sardana, i hi havia certa afició a aquesta dansa; ara, en canvi, quasi no se'n parla, i no hi ha cap festa del poble en la qual se'n ballin. Aprofitem l'ocasió que ens ofereix l'AGRUPACIÓ SARDANISTA DE GRANOLLERS, i augmentem l'afició i l'estimació a un dels valors del nostre país: la SARDANA.

Joan Espuña i Jaume Abril

NOTES:

- Hi haurà una rigorosa puntualitat en l'horari de les trobades, per al bé de tothom.
- Els interessats poden comunicar-ho a qualsevol dels firmants d'aquests articles.

Ball de Gitanes

En començar el curs i abans que arribi l'hivern, es començarà l'assaig de les Gitanes, en preparació de la propera temporada.

Els assaigs començaran la mateixa setmana que comença el Curset de Sardanes, la primera d'octubre. Es faran el dimarts i el dijous, de 8 a 9 del vespre, al local que ha cedit gentilmente el restaurant «Santa Eulàlia», el mateix que es farà servir per a les sardanes.

Es farà aquest horari, i hi ha aquestes coincidències, precisament per facilitar als joves i infants de les Gitanes l'assistència al Curset. Això no vol dir, en absolut, que sigui obligatòria l'assistència al Curset de Sardanes, és simplement donar facilitats.

Danses i ballets

Des del curs passat la Sra. Maria Rubio, esposa del mestre de la Sagrera, i la Sra. Carme Roca, esposa del carter, es van oferir a ensenyar als nens i nenes que ho vulguessin, a ballar danses i ballets típics; la primera a la Sagrera i la segona al Rieral.

Ara que comença el curs i hi ha aquest ambient de danses i balls, és l'hora de fer-ho públic i de fer les gestions necessàries per realitzar-ho quan sigui possible, per exemple, passat el Curset de les Sardanes.

Aquest seguit d'anuncis, a primera vista, sembla un enfarfec de coses, com si ara ho volguéssim fer tot de cop; però mirat més detingudament, no és tant així, perquè hi ha coses velles i les noves no coincideixen pas del tot.

Més aviat nosaltres ens ho mirem com una manifestació pública del valor i la riquesa que té per la persona i per tot un poble la saviesa i l'estimació a la dansa. Saber ballar una dansa o un ball no és solament saber fer aquells punts i aquells passos assenyalats, sinó, i sobretot, és manifestar d'una manera ordenada i conjuntament amb els altres l'esperit de joia i entusiasme que hom porta a dins. Que els joves i els infants aprenguin a ballar és una cosa que no solament no els fa cap mal, sinó que els fa més persones i més importants.

Josep Solé - Joan Espuña - Jaume Abril - Jaume Duran
 Maria Rubio - Carme Roca

La Sardana Primigènia

Qui sap si en l'origen més remot de la sardana —he dit sovint— ja hi ha un signe d'universalitat.

Hi ha gestos humans bàsics que es repeteixen en totes les èpoques i pertot arreu. Gestos i expressions que estan pel damunt dels temps i de les races. L'home, modern o primitiu, blanc o negre, crida i sospira, riu i plora, segurament des que fou creat. I quan al calor d'una gran joia, d'una exultació interior, els homes senten vivament l'impuls d'esplaiar-se, un de llurs gestos instintius, primaris, és, sovint, donar-se les mans i saltar fent la rotllana. «Fer la sardana», potser, molt en principi, va ser això: donar voltes i saltar amb les mans agafades.

Aquesta dansa primigènia, aquesta forma elemental d'expansió humana, que no tindria, és clar, cap altra analogia amb el nostre ball que la unió en rodona, es pot concebre a l'edat de pedra i en els nostres dies. Un se la pot afigurar en terra de negres i en terres d'Orient. Hem vist fer la rotllana en vasos grecs i en un tapis de Goya. Els suecs roden entorn d'una creu rústica, guarnida amb fulles de bedoll, per festejar l'adveniment de l'estiu; en les pel·lícules de Walt Disney, a vegades fan l'anella les bestioles; en els contes per a infants la fan els gnoms.

La sardana seria, doncs, agafada molt per l'arrel, un impuls de l'espècie humana, una força natural. No obstant, «les grans forces que formen la humanitat són obrers insuficients; —escriu Hipòlit Taine— només fan la feina a mitges; només produeixen esbossos, però allò que aquestes forces han esbossat l'art ho acaba». En el nostre cas, aquesta funció d'acabar l'esbós, de modular l'ona originària, de «convertir el caos en estil», va correspondre per la gràcia de Déu, al poble català.

Potser no és exagerat dir que el poble català, líric i raonador alhora, «poble que canta i que compta», va posar ordre a l'instint, va ordenar un gest universal, li va infondre les seves característiques racials i n'ha fet la seva pròpia dansa. Podríem dir que el poble català ens ha posat així, literalment, a tots, «els peus a rotllo» i ha creat sense proposar-s'ho —aquí està el mèrit— sense gairebé adonar-se'n, fins fa relativament poc, una dansa única. «La sardana té una funció simbòlica profundament representativa; un encert explicat del que podríem dir-ne maduresa de la nostra psicologia colectiva», —diu l'illustre pregoner del pubillatge lloretenc i admirat poeta Octavi Salton—. Ben segur que quan els astronautes vulguin mostrar a les gents de Venus o de Mart com són les flors aquí a la Terra, els duran la rosa; per fer-los veure com és l'aliment de l'home els mostraran el pa, i, per model de danses i síntesi de valors estètics i humans, els pujaran cel amunt la Sardana.

Esteve Fàbregas i Barri